

Generaal Majoor Jung

Nog dezelfde dag nam generaal von Beseler een troepenschouwing af bij het Gouvernementshotel. Daar zagen de Gentenaars voor de eerste maal het grootse resultaat van het Pruisische militarisme: de parademars. Ze lachten, konden niet anders dan hartelijk lachen.

Daarna zochten de uiteengegane troepen hun kwartier op. De grote infanteriekazernes, de Sint-Pieters- en de in 1906 gebouwde grote Leopoldskazerne, alsook de lanciers- en artilleriekazernes van de Brusselsepoortstraat, werden bezet. Dan werden nog een aantal scholen en andere openbare gebouwen en een hele reeks burgershuizen door de Duitse soldaten ingenomen.

De talrijke kleine herbergjes, de "estaminets" maakten die avond gouden zaken. Ook de winkels, die niet gesloten waren, maakten een goede dag met het verteer der vijandelijke soldaten. Ze kochten van alles; zichtpostkaarten en souvenirs uit Gent werden bij duizenden aan de man gebracht.

Stations, post en banken hadden onmiddellijk gesloten. Maar ook de meeste winkels en magazijnen hadden hun rolgordijnen laten zakken. Dit was bijzonderlijk het geval in de Lange Munt bij de juweliërs. Zij vreesden immers, door de Duitsers uitgeplunderd te zullen worden.

Ook de eigenares van de beste en elegantste patisserie van de stad, madame Bresou, meende dat haar laatste uur geslagen was, toen de eerste Duitser in haar winkel in de Mageleinstraat binnenkwam om koeken te kopen. Niettegenstaande dat de Duitsers in het algemeen voor veelvraten versleten worden, vergenoegde de brave veldgrauwe zich met een half dozijn zoete gebakjes en telde de prijs juist voor.

Vele winkeliers hadden er later spijt over, hun winkels gesloten te hebben en zo een verlies te hebben geboekt. – "Maar wat wilt ge er aan doen!" vertelden ze later hoofdschuddend, "we hadden allen toch zulke onbeschrijfelijke angst voor de Duitse barbaren!"

Dat was ook zo. De vrees voor de slechte, wrede Duitse "benden van Attila II" zat het grootste gedeelte der Gentenaars nog diep in het bevende gebeente.

De grote angst was koren op de molen der verbondenen, want men had het nieuws verspreid, dat de Duitsers alle Belgen van 17 tot 35 jaar zouden inlijven bij het leger om ze dan tegen de Russen te doen vechten. Het grootste gedeelte der weerplichtigen maakten zich hals over kop uit de voeten. Ze bereikten Oostende en werden daar ingescheept naar Albions gastvrije kusten, waar ze spoedig omgevormd werden tot gewillig kanonnenvlees. De mannelijke vluchtelingen, die in Holland zaten vonden over de

ententeconsulaten de plezierige weg naar het Belgische leger.

De openbare gebouwen der stad, de grote pleinen en de talrijke bruggen en spoorwegkruispunten werden nog dezelfde dag met voetvolk en machinegeweerposten bezet. Talrijke ruiters reden door de stad, en boven in de blauwe lucht kruisten de Duitse vliegers.

Vanuit de richting van Mariakerke en Drongen weerklonk nog geweer- en machinegeweervuur; de kanonnen dreunden af en toe daartussen. De voorposten leverden slag met de achterhoede der verbondenen.

's Anderendaags in de vroege morgen hoorde men een zwaar kanonschot, en alle nog niet ingedutte inwoners van Gent sprongen op. Het was een alarmsignaal voor de Duitsers. Op alle pleinen en in de straten verzamelden zich de troepen in dichte gelederen. Spookachtig in het gloeien van de naderende morgen en in haast kwamen de soldaten aan. Velen hadden voor de eerste maal sedert het uitbreken van de oorlog in een bed geslapen en nu vloekten zij, omdat ze weer het ongewoon zacht leger vaarwel moesten zeggen.

Regiment na regiment, voetvolk, cavalerie, geschut en transport verdwenen in de richting van de Drongense en van de Brugsesteenweg, en gingen de jonge dag en nieuwe bloedige slagen tegemoet. Zovelen der jonge bloeiende soldaten zagen voor de laatste maal de zon, die het oosten reeds rozerood verfde.

Dat waren de Duitsers, die de vorige dag van Antwerpen naar Gent gekomen waren. Dat was het leger van generaal von Beseler.

Reeds marcheerden uit Aalst ook nieuwe onafzienbare colonnes Duitse soldaten op Gent aan. Ze behoorden tot het leger van hertog Albrecht van Wurtemberg, dat de rechtervleugel van het Duitse leger in het westen moest komen versterken.

De Gentenaars stonden voor de tweede maal verstomd over deze oneindige troepenmassa's, waarover datzelfde Duitsland beschikte, dat reeds sedert lang zijn laatste reserves uitgeput had en daarom reeds zijn matrozen naar België moest zenden.

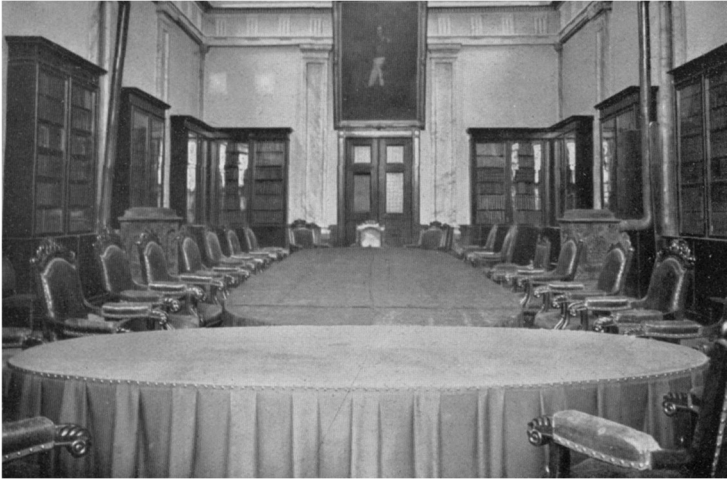
De 13^e oktober hielden de burgerbladen op te verschijnen; daar waren: "La Flandre Libérale", "Le Bien Public", "Gazette van Gent", "Het Vaderland", "Volksblad", "Het Volk", "De Gentenaar", "Telegram", enz. Ze meenden, dat de Duitsers hun toch zouden verbieden te verschijnen.

De sociaaldemocratische "Vooruit" bloeide in deze dagen. Hij verscheen fris en vrolijk en publiceerde nu het ene artikel na het ander, dat destijds door de gevluchte Belgische censuur verboden werd. Twee dagen na de bezetting van Gent door de Duitsers beweerde het blad nog, dat Duitsland niettegenstaande zijn succes toch tenslotte zou verslagen worden.

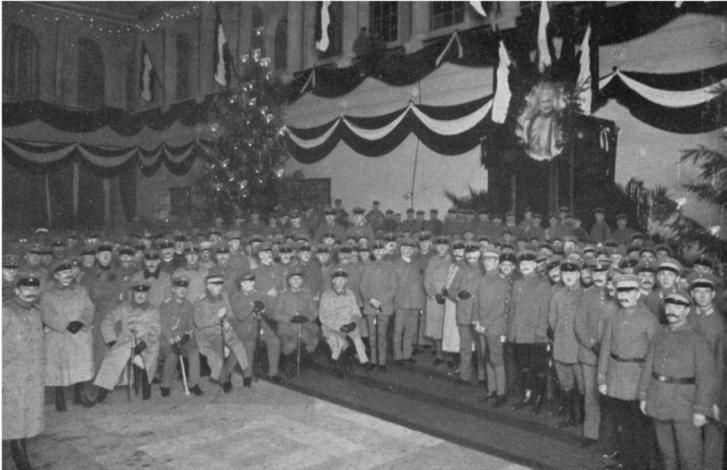
Generaal-majoor Jung, de leider der eerste reserve infanteriebrigade, waarvan sedert 9 oktober 1914 boven de 100 man naast de steenweg van Gent naar Brussel de eeuwige rust genieten, was de eerste Duitse commandant te Gent en had in Gouvernementshotel van Oost-Vlaanderen zijn kommandantuur opgeslagen.



De etappeninspectie in het Justitiepaleis



Zittingzaal van de etappeninspectie



Het personeel van de etappeninspectie